

LÁVSZTORI

IV/1. RÉSZ: ÉRDEMEINK ELISMERÉSE MELLETT

58.

Lapozgatva a tavalyi nyarunkon
készült kötegni képet s filmeket,
csodálkozom néha, de belenyugszom:
bár fekete-fehérek s színesek
is vannak, szelektálni nem merek.
Bikolorban telnek-múlnak az esték,
a másodéve létező jegyesség.

59.

Ahol a nagy többség a happyending
alatt abbahagyja, nekünk folyik
tovább a végefőcím, és csak ennyink
maradna. Ami bizonyos fokig
érthető, ím, az eszme megkopik
úgyis, ha számolunk vele: nem tettünk
azért, amit egyszer már megszereztünk.

60.

Az életuntság nem vágyott hetente
friss vágott virágra, s nem udvarol,
kinek már művelt-forma lenne kertje.
Csak ásít és együtt fordul az ol-
dalára, s mindahány kanyart, ahol
a hangulat megváltozik, felismer
előre – húnyt szemekkel – ikszedikszer.

61.

Nem jó már, ha örökké szóba vágva,
bezárul előttem a mondatom,
hiába, ez mindenki szíve vágya,
megváltoztunk – immár kimondhatom.
Tudathasadtunk közben katatón,
s fakulnak, összemennek mind a szexis
fehéreneműk, épp amiképp a szex is.

62.

Nem várhatott egyéb új próbatétel
a kapcsolatra, csak az unalom,
a passzivitás szedte szanaszéjjel,
s az egymásban jártasság monoton
gyakorlata kiült a romokon.
Valami kellene, új, ami felráz,
s kalandosabb, mint e tündéri fegyház.

63.

Pedig megoldás biztosan akadna
(igény ugyanvalóst is volna rá),
s az mindenképp saját kézbe van adva,
mint a népi bölcsesség mondaná.
De azt sem hiszem, hogy megoldaná
a gondot a házasság pár gyerekkel
– a közmondásos csütörtök les*ggel.

64.

A hullámvölgyet próbálván erővel –
kevés volt, hát magamra vállalom,
az elhidegülés intő előjel,
hanyagolása kapcsolt ártalom.
Inkább így, míg hallgatni van jogom,
s nem ellenem lesz felhasználva perben,
nem válunk s válik – hogy lehetne szebben –

65.

a lát lóvésztorivá, – ezt is bánom,
mint annyi más esetben – s nem temet
a sablonosság réme be. Az álom
kertvárosi: a ház, kocsis, gyerek,
bociszemekben a dollárjelek,
mely másik arca a nép Vénuszának,
s dombjára sokan felkapaszkodának.

66.

A fentivel rokon hír míg kiröppen,
nem várom meg a végkifejletet:
a napi robot és a hajsza közben
a melegség hiánnyal egybekelt.
Nem kérek belőle és félek el-
őre inkább, nem számít a státusz,
hiába sokaknál egy óriás plusz,

67.

hogya ki mit szól. Azonban, hogy emellett
T. egy „barátomnak” is tetszene,
sok lesz egyszerre. A pohár betelhet,
s fülemnek a csatazaj nem zene.
Nincs konkrétum, ami felsejlene
pusztán gyanú, de nem kellene folyton
ezen rugózva jobban megbomolnom.

68.

Fejem a lázálmodtól telve hangos,
így ez egypár bajnak most – tiszta sor –
elég is: „Hívta bőszen egy agancsos,
s ami kisült, már csak a puska por,
tépett név s szegényes halotti tor”
– felriadok. Majd másnap tovalépve,
elindulok félve és egyre félre.